

Adalékok a „lantletételhez”

Bevezető

Az utolsó nappali tagozatos egyetemi oktatói félévem utolsó, „A településfejlesztés geográfiai alapjai” c. előadásának első tíz percében arra kértem az akkor harmadéves szegedi geográfus hallgatóimat válaszoljanak röviden, egy-két mondatban a következő öt kérdésre.

1. *Sejtik-e már, hogy a Geográfus BSc diplomájuk mire lesz jó?*
2. *Az elméleti és gyakorlati tudáskészletük mennyire van egyensúlyban? Merre növelnék az arányokat?*
3. *Mennyire tartja fontosnak az önálló, igényes sok olvasáson, utánajáráson alapuló hallgatói munkát? Szereti-e ezt a formát?*
4. *Elegendően le van-e terhelve a szellemi kapacitása? (pl. hogyan áll a nyelvtudással, művelődéssel, kulturálódással, stb.)*
5. *Befolyásolja-e a közélet, a politika a szakmai geográfusi értékítéletét?*

Nagy örömmre – legalábbis úgy érzem – a tanítványaim átgondoltan, felelősen és pontosan válaszoltak. Akkor, két éve, 2013 nyarán, gyorsan és kellő kíváncsisággal át is olvastam a megírt lapjaikat, készítettem egy kis statisztikai kigyűjtést a 26 válaszból, majd félretettem az egyszer megírandó témák dobozába. Most, amikor a kétszintű egyetemi geográfus-képzés követelményeinek az újrafogalmazása, jóváhagyása és bevezetése van soron, talán nem érdektelen legalább egy kis esszében összefoglalni néhány tanulságot, ami a több mint két évtizede bevezetett, majd a bolognai folyamat révén „továbbfejlesztett” szakgeográfus egyetemi képzést illetően, részben e válaszokból is kitűnnek.

A válaszok „alapstatisztikája”:

Először tehát lássunk néhány egyszerűbb adatot, mintegy átfutva rendre mind az öt kérdésen.

1. A hallgatók csaknem 2/3-a úgy vélte, már tudja mire lesz alkalmas a „Bachelor of Science” diplomája. A fiúk jóval optimistábbak, a lányoknál 50% alatt volt a bizonyosságot válaszoló aránya. Közülük 12-en emelték azt ki, hogy ugyan „sejtik” mire lesz jó diplomájuk, de a majdani sikeres elhelyezkedésükhöz biztosan tovább kell menniük az MSc szintre. Szerintem ezek a megítélések és számok összességében kedvezőnek tekinthetők.

2. A képzésükben megjelenő tárgyak oktatását illetően az elmélet és a gyakorlat arányának viszonyára adott minősítő válaszaik még markánsabbak. A válaszolók 84%-a nem tartja megfelelőnek a gyakorlati ismeretek arányát, s szövegükben ki is fejtik – később erre még visszatérek – legtöbbször a gyakorlati órák „elméleti” jellegével nincsenek kibékülve. Írják azt is, hogy sokkal több olyan gyakorlati foglalkozás vagy terepi munka kellene, ami „testközelből” megmutatja hol, mit és hogyan dolgoznak végzett geográfusok a szakmájukban. Egyértelműen kiderült a válaszokból készített keresztátláblából az is, hogy akik már voltak a képzéshez szervesen illeszkedő, több hetes szakmai gyakorlaton, azok még inkább hiányolták az „életközeli” gyakorlati elemeket a képzésük egészéből.

3. Az önálló szakmai munkához való viszonyuk igen ellentmondásosnak tűnik. Bár nagy többségük (több mint 80%) fontosnak írja, de bőven fűznek hozzá megjegyzéseket. Azon túl, hogy sokan panaszkodnak túlterheltségre – jómagam a húszévesi geográfusképzés alatt, de különösen a kreditrendszer bevezetése után, igazán sohasem tudtam átlátni, hogy hogyan és mennyire vannak leterhelve kötelező órákkal hallgatóim – sokat olvasni kifejezetten nem szeretnek. Sőt azt is írják, hogy ezeket az önálló, utánanézős, búvárkodós munkát csak akkor szeretik csinálni, ha a téma kedvükre való. Más esetekben, mint arról az előadásaimhoz

gyakorlatot tartó fiatal kollegáim is gyakran panaszkodtak, jószérivel csak igen „formális eredményeket” hoz az önálló feladat. Sokan írják, hogy ehhez az internetről ma „már minden” igen gyorsan beszerezhető. Szétfeszítené e kis írás kereteit, ha netről való gyakori és effektív „szövegszerzésnek” a jó szakemberré válást akadályozó vagy akár ellehetetlenítő tényezőiről is szólnék most. Érdekes és fontos volt szerintem, hogy e válasznál többen írták (a válaszolók mintegy 1/3-a): szeretik a csoportosan végrehajtható feladatokat, mert akkor kiderül, hogy ki mihez ért jobban, s a közös munkálkodás motiválja őket, sőt plusz energiákat szabadít fel. Ez egyébként valóban fontos lehet a karrierjük szempontjából, hiszen a gyakorlati szakgeográfusi munka jó része csak teamekben végezhető sikeresen.

4. A leterheltségük önminősítését illetően nagyon szélsőséges és érezhetően igen őszinte válaszok is olvashatók (pl. lusta ember vagyok, „*a 'have a rest' elvét vallo*”). De a legszimpatikusabb és legrövidebb válasz a következő volt: „*Nem elegendő!*” A sokféle egyéni válaszból különösen kitűnik, hogy a hallgatók több mint a fele „küzd” az idegen nyelvi tudásának hiányával, aminek következtében, sok esetben tetemesen csökken a szakmára fordítható ideje is. Ez súlyos gond, s a kérdés egészére adható választ illetően ez a probléma ugyan valóban növeli a leterheltségüket, de éppen a legfontosabb dolog, a geográfus-szakmai tevékenységükhöz kapcsolható „önépítkezésük” rovására. Azt hiszem e tekintetben óriási hiba volt a lektorátusok átszervezése, ill. gyakorlatilag a megszüntetése vagy akár az, hogy a magyar „közfelfogásban” még mindig igen kicsi a presztízse a nyelvtudásnak.

5. Az utolsó kérdésre, s majd erre is visszatérek még később, nagyon visszafogott, talán túlságosan is diplomatikus válaszok születtek. Összességében érzik a válaszadó hallgatók, hogy ez fontos téma, de a válaszaik eléggé apolitikusnak tündek. Lehet, azért, mert közéleti aktivitásuk minimális, vagy a politika világát sem követik kellő odafigyeléssel. Pedig erre nagy szükség lenne. Leginkább azért, hogy az efféle történések és tanulságaik lehetséges és szükséges elemeit beépítsék abba tudásanyagba, ami éppen a megnevezett és általam sok évig oktatott tárgyak: a terület-, település- és vidékfejlesztés geográfiai alapjainak megértéséhez és majdani „gyakorlásához” kellenének.

További megjegyzések, idézetekkel

1. A rendszerváltozás után a magyar szakgeográfus egyetemi képzés beindítása valóban nagy lépés volt a geográfia tudományterületének egyfajta hazai rehabilitációjában. Szakmánk talán legtragikusabb pillanata volt, az előző század második felére kihatóan, a négy nagy geográfus akadémikusunknak az MTA testületéből való, 1948-ban történt kizárása. Az újjászületés egyik fontos pillanatának pedig – talán – e szak újraindítása volt tekinthető, úgy, hogy a lehetőség határain belül megtartottuk a tudományterületünk kétarcúságát is. A „kieső” csaknem fél évszázad alatt ugyanis képezhettek vegyészeket, biológusokat, fizikusokat, sőt később már szociológusokat is, de geográfusokat nem. Az, hogy a képzés újraindulása után két évtizeddel szakterületünk visszaszerezte-e azt a presztízst és tudományos hatókört, amit reméltünk, nehezen ítélné meg. Ezt mutatják a hallgatóim válasza is. „*Semmire nem lesz jó, mert nem tanulunk olyat, amit használni tudunk a munkaerőpiacon. Nem lesz gyakorlatunk, sem speciális tudásunk sem. ...a szakma nincs megbecsülve*”. (jó képességű, nevét is vállaló fiú válasza). „*Ismerősöm szerint ezzel a diplomával szinte lehetetlen elhelyezkedni*.” (fiú) Ugyanakkor egy másik válasz: „*Hiszek benne, hogy diplomás geográfusként, 'szakmán belül' el tudok helyezkedni, valamely önkormányzatban, talán minisztériumon belül. Mindenképp olyan területen szeretnék dolgozni, ahol aktív munkára van szükség. Azt nem tudom, hazánk felkészült-e ilyen munkaerő alkalmazására?*” (lány)

Ezen az utóbbi kérdésen magam is sokat gondolkodtam. Volt is egyszer törekvésünk arra, hogy a már végzett és jó állásokban dolgozó fiatal geográfus szakembereket megpróbáljuk „összeszervezni” egy országos ernyőszerzetbe, hogy segítsék a szakjainkon végzetek elhelyezkedését, a szak „érdemi” bevezetését a például a „minisztériális körökbe”, vagy a törvény- és rendelalkotásba, hogy a diplomás geográfusok majdani alkalmazása efféle segítséget

is kapjon. A siker csak igen mérsékelt lett, jórészt például azért, mert a modern értelemben vehető, szakgeográfusi (elemző, szervező és tervező) munkát igénylő, s a jövőnk szempontjából alapvetően fontos, megfelelően intézményesült terület- és vidékfejlesztés mára szinte megszűnt hazánkban. A városfejlesztésben ill. a városainkban talán még több a lehetőség, de ott pedig az építészekkel, várostervezőkkel, településmérnökökkel, és közgazdász-menedzserekkel kell erőteljesen megküzdenie az állást kereső geográfus végzettjeinknek. A hallgatói válaszokból lesűrhető ellentmondások tehát úgy vélem nagyon is valóságosak.

Volt a közelmúltban, amikor három nagy egyetemünknek a rektora volt geográfus professzor, voltak már államtitkárok is többen a szűkebb szakmánkból. Nem tudom, hogy az utóbbiak névjegyére ki volt-e nyomtatva, hogy geográfus + a beosztásuk. S azt sem tudom, hogy a most magas állami vezető beosztásban dolgozóknál ki van-e írva? Nagyon sok függhet ettől is. Most már több ezer szakgeográfus kapott hazánkban diplomát az elmúlt két évtizedben. Csak az országos *Földrajzos klub* Facebook oldalának 1456, a szegedi végzett geográfusokénak 511 tagja van. Talán érdemes lenne ennél a kis elemzésnél sokkal szélesebb körben – velük együttműködve – „felmérni”, hogy hogyan lehetne a geográfus hivatás presztízst növelni és a szakmánkban végzetek elhelyezkedési esélyeit javítani.

2. Az elmélet – gyakorlat viszonyához írt hallgatói válaszok közül a következő volt a legszimpatikusabb számomra: „*Véleményem szerint, az elméleti és a gyakorlati tudásnak egyensúlyban kell lenni*” (fiú). Magam is így érzem. A tanári praxisom során rendre azt tapasztaltam, például több mint két évtizednyi záróvizsgáztatás nyomán, hogy a megtanítandó és számon kérendő különböző földrajzi térfolyamatokról akkor alakult ki elmélyültebbnek tekinthető tudása hallgatóinknak, ha azokhoz megfelelő elméleti alap társult. Azaz az adott folyamatot leíró ismereteket például különböző modellek, geográfiai irányzatok, vagy akár csak jól megtanított módszerek alapozták meg. Arról viszont csak a hallgatóimmal folytatott beszélgetéseimből vannak információim – s ez szorosan kapcsolódik a következő ponthoz is –, a földrajz magas szintű tudásához és interpretációjához viszonylag keveset olvasnak az egyetemistáink, kicsi a szókincsük, a szükségesnél jóval gyengébb a topográfiai tudásuk és sajnos nem ismerik jól a történelmet sem. (Ehhez csak még egy személyes megjegyzés: valamiféle furcsa „szemérmességből” három fiatal felnőtt gyermekünk – 10, 15 és 18 éve – egyike sem érettségizhetett 1945 utáni témákból, mert inkább mellőzték ezeket a tételeket.)

Biztos vagyok benne, hogy csak a színvonalas elméleti alapok révén kialakítható komplex geográfiai szemlélet segítheti hozzá – az élethosszig tartó tanulás révén – hallgatóinkat ahhoz, hogy végül is jó gyakorlati szakemberek legyenek. Mikor két évtizede a geográfusok képzéséhez magam is nekiláthattam, az 1990-ben a meghívásunkra az akadémiai intézetünkben vendégeskedő – s méltán világhírű – angol Paul J. Cloke vidékföldrajzos professzor kollega útmutatásait igyekeztem követni. Talán ma is aktuálisak a *Valóság* c. folyóiratban akkor – s felkérésünkre – írt publikációjának mondatai: „*A helyi önkormányzatok számára nélkülözhetetlen egy jól képzett szakemberekből álló tervezőgárda. Feladatuk olyan elfogulatlan módszerek kidolgozása lenne, amely egyszerre segítené a térbeli és a társadalmi esélyegyenlőségek mérséklését. A tervezőknek demokratikusan felelősségre vonhatóknak kellene lenniük, de hatáskörük révén felül kell, hogy tudjanak emelkedni a helyi politikai küzdelmeken az átfogóbb feladatok végrehajtása érdekében. A tervezés szükségessége mellett elengedhetetlen, hogy a helyi önkormányzat a környezetében zajló változásokról részletes, hitelesen megkutatott információkkal rendelkezzen. Az elméleti kutatóknak nem csupán az alapfeltételeket kell megkapniuk a rurális térségek átalakulásával kapcsolatos változások magyarázatához, megbízást kell, hogy kapjanak az ezzel összefüggő szociális, gazdasági és kulturális problémák új megoldási lehetőségeinek és az azt kivitelezni képes mechanizmusoknak a kidolgozására is. Más szóval: a rurális térségek kutatása egyszerre kell, hogy előremutató és leíró jellegű, a jövőt és a múltat egyaránt vizsgáló legyen, a kitűzött céljaiért elkötelezetten küzdjön, de az érintettek érdekeit tekintve technikailag maradjon elfogulatlan.**” Talán másként alakultak volna hazánk

* Paul J. Cloke 1990: Társadalom és vidékiség. *Valóság*, XXXIII. évf. 6. szám, pp. 79–83.

térfolyamatai, városban és falun, a Dunántúlon és az Alföldön, de mondhatni Európában is, ha ezen az úton haladtunk volna, a fenti szövegben megjelenő „teamekben” dolgoz, jól képzett geográfusaink részvételével.

3. Az „egyéni munkát” illetően nagyon sokféle válasz érkezett. A legszellemesebbnek a következőt tartottam: *„Egy 10-es skálán 8-as fokozatot adnék a fontosságának”* (leány). Az is látszik, hogy nem mindenki számára volt egyértelmű a kérdés. *„Bizonyos fokig fontos az önálló munka. De ezt a szakmát szerintem nem úgy lehet legjobban elsajátítani, hogy óráról órára 100 oldalakat kell elolvasni”* (leány). Vagy: *„Fontosnak tartom, lehet fejlesztő hatása, bár nem igazán szeretem, mivel mindig azt érzem, hogy nincs az adott feladathoz elegendő szakmai tudásom. Néha több segítség ezt megelőzhetné”* (fiú). E két véleményből máris kiderül, hogy sok hallgatónk fejében keveredik a normál, heti házi feladat (azaz x oldal elolvasása), s a valóban kreatív, komoly utánajárást, netán terepi munkát is igénylő önálló, akár több hetes, hónapos tartamú konkrét feladat. Nyilván az utóbbinak kellene egyre jelentősebb szerepet betöltenie a geográfusaink képzésében (is). A tanrendben általában az ún. *„Projektmunka”* néven megjelölt és tetemes kreditponttal rendelkező kurzusnak kellene betöltenie főként ezt a „feladatot”, aminek az igényes vezetése bizony komoly odaadást és rutint igényel. Hiszen ritkán van olyan valóságos projekt, amibe nagy számban kapcsolódhatnak be a hallgatók (a maguk szintjén), míg egy 6-8 tagú csoport tagjainak az egyéni (pl. szakdolgozatot előkészítő) önálló munkálatainak együttes irányítása csak komoly tanári befektetéssel lehet sikeres. S akkor még nem is szóltam a folyamatos előrehaladás és az önállóan megalkotott végtermék szakmai értékelésének a fontosságáról. A két kezemen meg tudom számolni azokat a csoportokat, akiknél ez a típusú munkálkodásom igazán sikeres volt. E kitartó, egyéni munkálkodásra „hajlamos” csoportjaim egykori tagjai viszont – szinte kivétel nélkül – a szakmában dolgoznak, s vagy szereztek már PhD fokozatot vagy előtte állnak, s nem ritka közülük, aki magas tervezői vagy kutatói beosztásban dolgozik.

Végül két szellemes választ kell még idéznem ennél a pontnál: *„Sokszor csak nekikezdeni nehéz”* (leány). Valóban sok függhet tehát attól, hogy mennyire motiváljuk hallgatóinkat, hogy hogyan segítjük át a kezdés nehézségein, mert csak akkor juttathatjuk el a fiatal szaktársakat ahhoz: *„ha néha belemerülök, akkor viszont érdekes dolgokra szoktam bukkanni”* (másik leány).

4. *„Szellemi kapacitásom terhelése addig lehetséges, még érdekelnek a különböző témák”* – írja az egyik hallgató fiú, ami nyilván a nagy többségre érvényes lehet. Az is kiderült a válaszokból, hogy sokan dolgoznak is a tanulás mellett, így esetükben nyilván a „leterheltség” más dimenziót is jelent. Egy fiú őszinte válasza bővebben is kifejti mindezt: *„A területfejlesztés órákon igen, de a többi órán csak figyelek és ez elég a jó zh-k írásához. Sokszor érzem azt, hogy nagyon gyenge/felesleges a tanrend. Karitatív szervezetben önkéntes vagyok, két nyelvet tanulok, és esténként dolgozom is, szóval van mire használnom az agyam és az energiám.”* Egy másik fiú – érdekes egyébként, hogy ők sokkal bővebben fejtették ki erről a kérdésről a véleményüket, a lányok „igen”, „mindenképpen” stb. egyszavas válaszaikhoz képest, – úgy gondolja: *„az egyetemi oktatás keretei között még fogékony lennék több „leterhelésre.”* A saját tapasztalatom az, hogy a mai egyetemi ifjúság lehetséges, hogy kevesebb használható életvezetési ismerettel és időmérleg készítői képességgel rendelkezik, mint a korábbiak. A sikeres és kreatív szellemi munka végzéséhez szükséges rutinok kialakítása bizony nem egyszerű feladat. A megfelelő motivációtól a megterhelés elviselését lehetővé tevő kitartáson át a kudarc- és kritikaturó képesség „megtanításán” át nagyon sok olyan eleme van ezeknek, amiket bizony az oktatóknak tudatosan kell(ene) alkalmaznia ahhoz, hogy a „terhelések” sikeres okleveles geográfusok képzését segíthessék elő. Mikor néhanapján – a tanórákon túl, vagy szakmai kiránduláson – ilyen dolgokról is szót váltottam a hallgatóimmal (elsősorban a szak- ill. diplomadolgozóimmal) meglepve tapasztaltam, hogy alig voltak olyanok, akik hallottak vagy elmélyültebben beszéltek valaha valakivel is ezekről a dolgokról. Talán túl hamar válnak a mai fiatalok teljesen önállóvá úgy, hogy az önmaguk jövőjével szembeni felelősségüknek a teljes tudatában lennének.

5. „*Én fontosnak érzem, azt, ami tanulok. De nem érzem az elismerést a földrajz iránt. Se a politikától, sem pedig a közélet felől. Engem nem igazán befolyásolnak a politikai és a közéleti vélemények*” – írja az egyik fiú, a második és harmadik mondatával alaposan ellentmondásba kerülve önmagával is. Egy másik fiú – érdekes, hogy ennél a kérdésnél is a fiúk voltak a „kifejtőbbek” – ennek éppen az ellenkezőjét írja: „*Úgy gondolom, hogy a politika befolyásolja szakmai és egyéni hozzáállásomat a regnáló kormányzattól (sic!) függően.*” Bár ennek a megállapításnak a magyarázatára most nem merek vállalkozni, azt mindenesetre csak-csak szimbolizálja, hogy enyhén szólva nem lehet könnyű a politika iránt nyitott hallgatóink élete manapság. Mert a politika „*csak a pénzek tisztára mosását segíti, míg számos szükséges fejlesztést a szőnyeg alá söpörnek (sic!)*” (fiú). Egy-két jellemző és rövid leánytól kapott válasz viszont így hangzik: „*Nem szabadna, de véleményem szerint nagyban befolyásolja*” vagy „*Az én értékítéletemet nem befolyásolja, de mások véleményében nem volnék biztos.*” Van még egy közös eleme a válaszoknak. Mégpedig az, hogy a politika fogalmát általában rendkívüli módon leegyszerűsítik, jórészt csak a különböző fejlesztésekhez kapcsolódóan értékelték annak bizonyos „kvázi” szakmai hatásait. „*Nem igazán foglalkozom politikai kérdésekkel, szerintem (pl. vegyünk egy játszóteret közterület fejlesztést) a politikához vajmi kevés köze kéne, hogy legyen a fejlesztésnek. Hiszen ezek célja alapvetően a fejlődés generálása, ez pedig mindenki célja kell, hogy legyen szerintem, aki ezzel a szakterülettel foglalkozik*” (fiú). Bár van egészen más irányból megfogalmazott másik álláspont is: „*nem annyit ér ám egy szak, ahány pontban meghatározzák a határt a felvételinél*” (lány).

Összegezni aligha lehet ezeket a kiragadott és a valódi politikától, ill. a szakmára ható valóságos politikai befolyás lényegétől bizony elég messze eső válaszokat, az azonban tanulságos lehet, hogy a mai politikai közéletünk általános színvonalát mennyire jól visszatükrözik. Azt hiszem e téren nagyon nagyok a hiátusok, s ezek talán még nehezebben pótolhatók, mint az önálló kutató-elemző munkához szükséges készségek, vagy a jó és eredményes szellemi munkavégzés rutinjainak az elsajátíttatása.

Összegzés-féle

Sok gondolat kavargó a fejemben, s remélem az olvasóiban is azután, hogy némi ízelítőt kaptak ennek a kis írásnak a segítségével a geográfus Bsc-s hallgatóink szakmai értékítéleteiről. Vajon bizhatunk-e manapság is abban, hogy a geográfia a fejlett országok mintájára elismert egyetemi szak, ill. alap- és alkalmazott tudomány lesz, annak nyomán, hogy több, mint két évtizede újraindulhatott az egyszakos geográfusképzés, majd később annak háromlépcsős „bolognai” változata is.

Augusztusban Budapesten, az *MTA Földrajz I. és II. Tudományos Bizottságainak* együttes ülésén nagyon komoly beszélgetés alakult ki erről a témáról. Nem igazán látták optimistán a mai helyzetet a felelős egyetemi kollegák. S én úgy éreztem, hogy ez nemcsak a „szokásos” – csökken a jelentkezők száma és a fejkvóta – problémákból vagy a magyar tudományosság általános hazai elismertségének a mai állapotából következett, hanem abból, hogy a honunkban művelt geográfia tudományos lényegét és a földrajz tantárgy új küldetésének a fontosságát az elvárhatónál kevésbé sikerült elfogadtatni a felelős politikusokkal és döntéshozókkal. Érzékelhető, hogy a földrajz valóságos közéleti jelenléte, hatása messze elmarad a társtudományokhoz képest és a kívánatostól is. A mai hihetetlenül gyors változásokat átélő, globalizált világunkban pedig ma sincs másik tudomány, amely az ember eligazodását annál átfogóbban segíthetné, mint a földrajz. Annyiszor eszembe jutnak az olyan nagy elődök, akik egykor „a cselekvő geográfiát” is művelték. Egyiküknek a lexikonban ez szerepel a neve után: „tanár, geográfus, a szegedi egyetem rektora”. Persze sok más is kellett hozzá (kultuszminiszter, polgármester, törekvő gazdák stb.), hogy igényeljük azt az alkalmazott földrajzi tudást, amely például Kogutowitz Károly révén hozzájárult egykoron a szegedi *Alföldkutató Bizottság*

megalakulásához, valamint az itteni tanyavilág gyümölcs- és kertkultúrájának felvirágzásához, a termékek exportpiacra juttatásához.

A mai honi geográfáinknak éppúgy meg kellene teremtenie a lokális tudásnak azt a részét, ami megalapozhatná a száz évvel ezelőttihez hasonlóan kedvező táji változásokat. A hallgatóink ehhez, válaszaik minden bizonytalansága és esetlegessége ellenére is biztos jó partnerek lennének.

Melléklet: egyik korábbi BSc-s csoportom az utolsó előadásomra egy pólóval lepett meg. Felejthetetlen élményként maradt meg ez a pillanat.

Csatári Bálint, Szeged – Kecskemét